

Du tūkstančiai šeštųjų metų rugpjūčio aštuntą dieną Honefose, Ringeriko ligoninėje, pasaulį išvydo mergaitė. Vaiko mama, dvidešimt penkerių metų darželio auklėtoja Katarina Ulsen, sirgo hemofilija ir mirė gimdydama. Akušerė ir kelios gimdyme dalyvavusios seselės vėliau teigė, kad naujagimė buvo neįprastai graži. Jos apibūdino ją kaip ramią ir ypač budrią, o jos žvilgsnis privertė visus skyriaus darbuotojus pajusti su ja ypatingą ryšį. Atvykusi į ligoninę Katarina Ulsen nurodė, kad vaiko tėvas nežinomas. Per keletą dienų Ringeriko ligoninės vadovybė, pasitelkusi į pagalbą Ringeriko savivaldybės vaikų teisių apsaugos darbuotojus, surado vaiko motiną, gyvenančią Bergene. Ji nežinojo, kad duktė laukėsi, o atvykusi į ligoninę buvo informuota, kad naujagimė iš gimdymo skyriaus dingo. Ringeriko policijos keletą savaitių vykdyta intensyvi paieška nedavė jokių rezultatų. Po dviejų mėnesių švedas slaugas Joakimas Viklundas buvo rastas negyvas savo išnuomotame kambarėlyje Honefoso centre. Jis pasikorė. Ant grindų po Viklundo kūnu buvo aptiktas didžiosiomis raidėmis parašytas raštelis ATSSIPRAŠAU.

Mergaitės niekas nerado.

Lisa èjo į mokyklą. Tap, tap, tap.
Tapsėjo ji laiminga, vilkédama nauja suknele.

I

I

Valteris Henriksenas sėdėjo prie virtuvės stalo ir desperatiškai bandė į save sukimšti žmonos patiektus pusryčius. Kiaušinienė su šonine. Silkė, kiaulienos dešrelės ir šviežia duona. Puodelis arbatos iš nuosavame sode augančių žolelių, kurių jai norėjosi taip, kad jie netgi išigijo namą toli nuo Oslo centro, o jų artimiausias kaimynas buvo Ostmarkas. Tam, kad galėtų užsiimti sveika gyvensena. Eitų pasivaikščioti į mišką. Turėtų nedidelį daržą. Rinktų uogas ir grybus ir leistų laisvai bėgioti savo kokerspanieliui, kurio Valteris Henriksenas negalėjo pakęsti, bet jis mylėjo savo žmoną ir todėl visam tam ryžosi. Jis nurijo kąsnį duonos su silke, iš visų jėgų kovodamas su savo kūnu, norinčiu visa tai išvemtį lauk. Siurbtelėjo didelį gurkšnį apelsinų sulčių ir pasistengė išspausti šypseną kaip mokėdamas geriau, nors galva skaudėjo taip, lyg kas būtų užtvojęs kūju. Įmonės vakarėlis praėjo ne taip, kaip jis planavo, šį kartą jis vėl neįstengė susilaikyti nuo alkoholio.

Fone girdėjosi naujienos, bet Valteris mėgino perprasti žmonos veidą. Ar ji vis dar nemiegojo, kai ryto prieblandoje jis galiausiai įgriuvo lovon, net pats nežino, kelintą valandą, bet jau buvo vėlu, pernelyg vėlu, jis prisiminė nusiplėšęs nuo savęs drabužius, miglotas prisiminimas apie tai, kad ji jau miegojo prieš jam nualpstant ant to pernelyg kieto čiužinio, kurį jie nusipirko jos reikalavimu, nes pastaruoju metu ją kamavo nugaros skausmai.

Valteris tyliai krenkstelėjo, nusivalė lūpas servetėle ir persibraukė ranka per pilvą taip, lyg būtų mėgavęsis maistu ir pasisotinęs.

– Gal man pavadžioti Ledi? – sumurmėjo jis stengdamasis išspausti ką nors panašaus į šypseną.

– O taip, būtų puiku, – linktelėjo žmona šiek tiek nustebusi, nes nors apie tai ir nebuvo dažnai užsimenama, ji puikiai suprato, kad jis išties nemėgo trejų metų kalaitės. – Gal šįkart pasivaikščiومتė šiek tiek toliau nei vien tik aplink namą?

Jis tikėjosi išgirsti tą šiek tiek agresyvų toną, kuriuo ji dažnai reikšdavo nepasitenkinimą, ir pamatyti šypseną, kuri išties tebuvo neaiški grimasa, bet nieko nepamatė, ji atrodė laiminga ir nerodė jokių susierzinimo ženklų. Laimė, jis puikiai susitvarkė. Nuo dabar, pažadėjo jis pats sau, daugiau to nebebus. Nuo šiol tik sveikas gyvenimo būdas. Ir jokių įmonės vakarėlių.

– Ne, ketinau pasiimti ją į Maridaleną, taku Daušiojeno ežero link.

– Būtų nuostabu, – nusišypsojo žmona. Ji paglostė šuniui galvą, pabučiavo į kaktą ir pakasė paausį. – Eisite su tėveliu pasivaikščioti, puikiai praleisite laiką, taip, labai puikiai, argi ne puiku, taip, mergytė puikiai praleis laiką, mano mažoji mergytė, tu mano mažoji mergytė, ar ne?

Pasivaikščiojimas iki Maridaleno buvo toks pats kaip ir tais kitais retais kartais, kai jis išeidavo pasivaikščioti su šunimi. Valteris Henriksenas nemėgo šunų, nieko apie šunis nežinojo, ir jei tai priklausytų nuo jo, pasaulyje nebūtų nė vieno šuns. Tas kvailas šunėkas jį vis labiau erzino. Jis tampydavo pavadi, norėdamas eiti greičiau. Arba sustojęs laukdavo. Arba eidavo į kitą pusę, nei Valteris norėdavo.

Galiausiai jie patraukė keliuku Daušiojeno ežero link. Čia jis bent jau galėjo paleisti šunį. Valteris priklaupė ant kelių ir atsegdamas antkaklį pabandė paglostyti šuniui galvą, parodyti šiek tiek draugiškumo.

– Na va, dabar gali šiek tiek palakstyti.

Šuo pažvelgė į jį kvailomis akimis ir iškišo liežuvį. Valteris prisidėgė cigaretę ir vieną akimirką pajuto šuniui jausmą, panėšėjan-tį į meilę. Juk šuo nekaltas. Šuniui viskas gerai.

Grynas oras šiek tiek padėjo, galvos skausmas atlėjo. Nuo šiol šuo jam patiks. O taip, geras šuo. Tiesą sakant, netgi visai malonu kartu pasivaikščioti po mišką. Dabar jie jau beveik draugai, šuo tapo netgi paklusnus, o taip, geras šuo. Jis neprisegė jai pavadėlio ir vis dėlto ji ramiai ėjo šalia jo keliu. Tą akimirką kokerspanielis pastatė ausis, metėsi į šalį ir pradingo miške.

Velnius.

– Ledi!

Valteris Henriksenas stovėjo ant takelio ir bergždžiai šūka-vo. Jis numetė cigaretę, tyliai nusikeikė ir ėmė ropštis šlaitu ton pusėn, kur pradingo šuo. Įveikęs keletą šimtų metrų sustojo. Šuo ramiai gulėjo ant žemės nedidelėje proskynoje. Ir tuomet jis išvydo mažą mergaitę, kabančią medyje. Tabaluojančią virš žemės. Su mokykline kuprine ant nugaros. Ir juoste aplink kaklą:

Aš keliauju viena.

Valteris Henriksenas parpuolė ant kelių ir padarė kai ką, ko norėjo nuo tada, kai atsibudo.

Apsivėmė ir pravirko.

2

Mia Kriuger pabudo nuo žuvėdrų klyksmo.

Ji jau turėtų būti prie jų pripratusi, galiausiai juk praėjo keturi mėnesiai nuo tada, kai ji nusipirko šį namą toli jūroje, bet miestas niekaip nenorėjo jos paleisti. Torshove, Vogtso gatvės bute visuo-
met girdėdavosi triukšmas, autobusai, tramvajai, policijos ir grei-
tosios pagalbos sirenos, nė vienas iš šių garsų jos nepažadindavo, atrodė, jie net ramino, bet šių žuvėdrų keliamų garsų ji negalėjo pakęsti. Galbūt todėl, kad jokių kitų garsų aplink nebuvo? Ji pasivertė ant šono naktinio stalelio link, bet neįstengė išvelgti, kiek rodo ten stovintis laikrodis. Rodyklės atrodė lyg pradingusios rūke, penkiolika po dešimtos arba po pusės dviejų, arba penkios po pusės kažkiek. Vakare išgertos tabletės vis dar veikė. Raminančios, klaidinančios, slopinančios jausmus, *negalima vartoti kartu su alkoholiu*, bet kam tai rūpi. Šiaip ar taip, beliko tik dvylika dienų iki jos mirties, kryželiais braukomas kalendorius virtuvėje, dvylika tuščių langelių.

Dvylika dienų. Balandžio aštuonioliktoji.

Ji atsisėdo lovoje, apsilvilko megztinį ir nusvirduliavo į svetainę.

Kolega išrašė jai tablečių. Paskirtas draugas, padėsiantis jai užsimiršti, susitvarkyti su savimi ir keliauti tolyn. Policijos psichologas, o gal psichiatras? Tikriausiai turi būti psichiatru, kad galėtų išrašinėti receptus? Bet kuriuo atveju ji galėjo gauti tai, ko norėjo. Netgi čia, nors tai atsigabenti jai kainavo nemažai pastangų. Apsirengti. Paleisti valtys variklį. Penkiolika minučių šalti, kol pasieks krantinę. Įjungti automobilį. Važiuoti keturias-

dešimt minučių iki Filano, pasiekti centrą, na, iki centro nėra taip jau toli, bet vis tik ir ten, Hjorteno prekybos centre buvo vaistinė ir alkoholio parduotuvė. Receptai buvo paruošti ir atvežti iš Oslo. *Apodorm, Vival, Lamictal, Citalopram*. Kai kuriuos išrašė psichiatras, o kitus gydytojas. Visi jie buvo tokie paslaugūs, tokie draugiški, *negerk per daug, būk atsargi*, bet Mia Kriuger neketino būti atsargi. Ji čia atsikraustė ne tam, kad jai pagerėtų. Ji čia atsikraustė tam, kad pradingtų.

Dvylika dienų. Balandžio aštuonioliktoji.

Mia Kriuger išsitraukė iš šaldytuvo buteliuką *Farris*, apsirengė ir patraukė jūros link. Atsisėdo ant kalno, tvirčiau susisupo į striukę ir išgėrė pirmąją dienos tabletę. Šiuokšlės kelnių kišenėje. Įvairių spalvų. Ji nė nenutuokė, kurią iš jų išgėrė šiandien, bet tai buvo nesvarbu. Ji užgėrė tabletes gurkšniu iš buteliuko ir ištiesė kojas bangų link. Sėdėjo ir žiūrėjo į savo aulinius batus. Visa tai buvo beprasmiška, tai jau nebebuvo jos kojos, kažkieno kito, nutolusios labai toli. Ji perkėlė žvilgsnį į jūrą. Tai irgi buvo visiškai beprasmiška, bet ji vis tiek vertė save žiūrėti, žvelgti į tolimą horizontą, ten, kur tolumoje matėsi mažutė salelė, kurios pavadinimo ji nežinojo.

Ji pasirinko šią vietą visiškai atsitiktinai. Hitra. Triondelago sala. Buvo visiškai nesvarbu kur, svarbu būti vienai. Ji leido nuspręsti nekilnojamojo turto agentui. Parduok mano butą ir surask man kokį nors kitą. Jis pažvelgė į ją kreivai, lyg ji būtų pamišusi arba idiotė, bet kadangi norėjo uždirbti pinigų, tiesiog darė, kas jam buvo pasakyta, ir pernelyg nebesirūpino. Balta šypsena ir pažadas, kad jis viską sutvarkys, ar ji norinti parduoti iš karto? Ar ji ieško ko nors ypatingo? Vis dar draugiškas, bet ji permatė jį kiaurai. Ją supykino nuo to, ką pamatė. Bjaurios apsimetėlio akys. Kažkodėl ji visuomet kiaurai permatydavo šalia jos esančius žmones. Taip pat ir jį, šitą slidžią, kostiumuotą būtybę, pasirišusią kaklaraištį, ir jai visiškai nepatiko tai, ką ji matė. *Bet juk jei turi talentą, turi juo naudotis,*

ar ne? Argi nesupranti? Juk turi jį kam nors panaudoti, tai ir naudoji!

Velniop, daugiau ji niekam jo nebenaudos. Daugiau nebe. Niekada daugiau. Ši mintis ją labai ramino. Nuo tada, kai čia atvyko, ji apskritai buvo labai rami. Hitra. Nekilnojamojo turto agentas savo darbą atliko gerai. Ji netgi mintyse jam beveik padėkojo. Mia Kriuger atsikėlė nuo kalnelio ir pasuko namo link. Buvo pats laikas išgerti pirmąją dienos gėrimą. Ji nežinojo, kiek valandų, bet vis tiek jau buvo pats laikas. Ji prisipirko brangių gėrimų, užsisakė juos iš anksto, galbūt tai buvo nelabai protinga, kam pirkti kažką brangaus, kai tau belikę tiek mažai laiko, kita vertus, kodėl gi ne? Kodėl taip? Kodėl ne kitaip? Ji jau seniai nustojo galvoti apie tokius dalykus. Ji atsidarė butelį *Armagnac Domaine de Pantagnan 1965 Labeyrie* ir prisipylė beveik pilną ant virtuvės stalo stovintį arbatos puodelį. Beveik aštuonis šimtus kainavęs armanjakas purviname puodelyje. *Matote, kaip man rūpi? Manote, man apskritai kas nors rūpi?* Ji šyptelėjo pati sau, iš kelnų kišenės išsitraukė dar keletą tablečių ir nusileido nuo kalno. Ir vėl beveik su dėkingumu prisiminė nekilnojamojo turto agentą pernelyg baltais dantimis. Čia pati tinkamiausia vieta gyventi. Gaivus oras, vaizdas į jūrą, ramybė po baltais debesimis. Su Triondelagu jos niekada niekas nesiejo, bet ji pamėgo šią salą vos tik čia atsikrausčiusi. Nesuskaičiuojama daugybė elnių, ir tai ją stebino, elnių kaimenės lyg Aliaskoje, lyg filmuose. Šie gražūs gyvūnai, kuriuos būtina kas nors medžioti. Mia Kriuger akademijoje išmoko šaudyti, bet ginklai jai niekada nepatiko. Su ginklais nežaidžiama, ginklai naudojami tik esant būtinybei, nors ir tokiu atveju galima apsieiti be jų. Medžioklės sezonas Hitroje tęsėsi nuo rugsėjo iki lapkričio, ir kartą pakeliui į vaistinę ji sutiko pulkelį jaunuolių, mėginančių pririšti elnią ant automobilio bagažinės. Tai buvo vasaris, ne medžioklės sezonas, ir vieną akimirką ji pagalvojo sustoti, išklausti jų vardus, pranešti atitinkamoms tarnyboms, kad jie būtų pelnytai nubausti, bet galiausiai numojo į tai ranka.

Vieną kartą policininkė, visą gyvenimą policininkė?

Jau nebe. Nė velnio.

Liko dvylika dienų. Balandžio aštuonioliktąją.

Ji paskutinį kartą girkštelėjo armanjako, atlošė galvą ir užsi-
merkė.

3

Holgeris Munkas prakaitavo priimamajame, laukdamas, kol jam pristatys išsinuomotą automobilį. Dėl rūko Gardemone lėktuvas kaip visada nusileido per vėlai, ir Holgeris mintimis nuklydo prie mokslininko Jano Frederiko Viborgo, kuris nusižudė Kopenhagoje, prieš tai sukritikavęs oro uosto plėtros planus, paremtus oro sąlygomis. Netgi dabar, po aštuoniolikos metų, jis niekaip negalėjo užmiršti tos bylos, suaugusio žmogaus kūnas, kažkaip pralindęs pro pernelyg mažą viešbučio langą, be jokios priežasties, prieš pat pagrindinei oro uosto nutarčiai pasiekiant parlamentą? Ir kodėl nei Danijos, nei Norvegijos policija nenorėjo tinkamai ištirti šios bylos? Holgeris Munkas pabudo iš minčių, šviesiaplaukei merginai, vilkinčiai *Europcar* uniformą, pranešus, kad atėjo jo eilė.

– Munkas, – sausai ištarė ji. – Jūsų automobilis paruoštas. Ar tai jūsų vardu pavadintas naujasis muziejus Osle? – mirktelėjo žalia uniforma vilkinti mergina.

Munkas ne iš karto suprato pokštą.

– O gal jūs ne dailininkas? – nusišypsojo mergina, smagiai barškindama kompiuterio klaviatūrą priešais save.

– Ką? Ne, ne dailininkas, tikrai ne, – sausai atsakė Munkas. – Netgi ne giminaitis.

Jei turėčiau tokį palikimą, tikrai nestovėčiau čia, pagalvojo Munkas merginai paduodant jam dokumentą, kurį jis turėjo pasirašyti.

Holgeris Munkas nekentė skraidyti, todėl jo nuotaika buvo ne pati geriausia. Ne todėl, kad bijojo, jog lėktuvas nukris, matematika buvo Holgerio Munko hobis ir jis žinojo, kad lėktuvo

katastrofos tikimybė yra mažesnė nei kad dukart tą pačią dieną smogs žaibas, ne, Holgeris Munkas nekentė skraidyti, nes nebetilpo lėktuvo krėslė.

– Na štai, – linksmi nusišypsojo mergina žalia uniforma, paduodama jam raktelius. – Didelis, puikus *Volvo V70*, viskas apmokėta, nuomos laikas ir kilometrų skaičiavimas įjungtas, galite pristatyti jį kur norite ir kada norite, malonios jums kelionės.

Didelis? Ar čia dar vienas pokštas, ar ji tenorėjo jį nuraminti? Čia didelis automobilis, kuriame tu sutilpsi, nes atrodo toks apvalus, kad beveik nebematai savo batų?

Pakeliui į automobilių aikštelę Holgeris Munkas užmetė akį į savo atvaizdą dideliame veidrodyje. Galbūt jau laikas. Pradėti šiek tiek mankštintis. Valgyti šiek tiek sveikesnį maistą. Numesti keletą kilogramų. Pastaruoju metu jį lankė tokios mintys dėl keleto priežasčių. Lakstyti gatvėmis paskui nusikaltėlius jam jau neberekėjo daugelį metų, to jis nebedarė jau daugelį metų, ne, ne todėl, pastarosiomis savaitėmis Holgeris Munkas norėjo prasmegti skradžiai žemę.

Vaje, Holgeri, naujas megztinis? Vaje, Holgeri, naujas švarkas? Vaje, Holgeri, auginiesi barzdele?

Jis atrakino *Volvo*, įstatė telefoną į laikiklį ir jį įjungė. Prisisėgė saugos diržą, ir jam pasukus Trondheimo link pradėjo eiti žinutės. Jis atsiduso. Viena valanda ramybės išjungus telefoną, o dabar ir vėl. Nėra ramybės šiame pasaulyje. Netiesa, kad tik skrydis sugadino jam nuotaiką. Pastaruoju metu susidėjo daug dalykų. Ir darbas, ir rūpesčiai namų fronte. Holgeris perbraukė pirštu išmaniojo telefono ekraną. Jie privertė jį nusipirkti, aukštosios technologijos, policija turi būti šiuolaikiška, taip pat ir Honefose, kur jis praleido pastaruosius aštuonis mėnesius. Ringeriko policijos komisariatas. Ten prasidėjo jo karjera, ir štai jis vėl sugrįžo atgalios. Dėl to įvykio Trivane.

Septyni praleisti skambučiai iš pagrindinės būstinės Grionlande. Vienas nuo buvusios žmonos. Vienas nuo dukters. Du iš slaugos namų. Plius nesuskaičiuojamas kiekis žinučių.

Holgeris Munkas dar kuriam laikui atsiribojo nuo išorinio pasaulio ir įsijungė radiją. Susirado nacionalinio Norvegijos transliuotojo klasikos stotį, nuleido langą ir prisidegė cigaretę. Rūkytas buvo vienintelė jo nuodėmė, neskaitant maisto, žinoma, tai jau visiškai kitas reikalas. Rūkymo Holgeris Munkas neketino atsisakyti, nesvarbu, kiek įstatymų politikai sugalvotų ir kiek rūkyti draudžiančių ženklų pristatytų, kaip kad, pavyzdžiui, ženklas ant šio išsinuomoto automobilio prietaisų skydelio. Nerūkant nepavyksta mąstyti, o Holgeriui Munkui mąstyti patiko. Naudotis smegenimis.

Nesvarbu, koks tas kūnas, svarbu, kad smegenys veikia. Radijas grojo Hendelio *Mesiją*, ne pats mėgstamiausias Munko kūrinys, bet tiks. Jis buvo Bacho gerbėjas, mėgo matematiką muzikoje, o ne visas šitas emociingas kompozicijas. Vagnerio arijų karo skambesys, Ravelio impresionistinis, emocionalusis pasaulis. Munkas klausėsi klasikinės muzikos, kad išvengtų šių žmogiškų jausmų. Jei žmonės būtų matematinės lygtys, viskas būtų paprasčiau. Prisiminė savo santuoką ir pagalvojo apie buvusią žmoną Marianą. Praėjo jau dešimt metų, o jis vis dar negali išmesti jos iš galvos. Ji tikrai skambino? Tikrai ji?

Žinoma, dėl vestuvių. Ji norėjo pasikalbėti apie vestuves. Jie turėjo dukrą. Miriam ruošėsi ištekti. Reikėjo aptarti praktinius klausimus. Ir nieko kito. Holgeris Munkas išmetė cigaretę pro langą ir prisidegė naują.

Negeriu kavos ir neliečiu alkoholio. Juk turiu, po šimts velnių, teisę užsirūkyti?

Holgeris Munkas buvo nusigėręs tik vieną kartą, būdamas ke-turiolikos, tėvo vyšnių vyno Larviko vasarnamyje, ir nuo to laiko alkoholio nebelietė.

Nejautė poreikio. Nenorėjo. Kam žaloti smegenų ląsteles? Jis to nesuprato. Kita vertus, cigaretė arba mėšainis, kodėl gi ne?

Jis užsuko į *Shell* degalinę šalia *Stav* svečių namų ir užsisakė mėšainį su kiauliena, paskui jį suvalgė sėdėdamas ant suolo ir žiūrėdamas į Trondheimo fjordą. Jei kolegos būtų pabandę tri-

mis žodžiais apibūdinti Holgerį Munką, du iš jų tikriausiai būtų „moksluukas“. Paskutinis žodis tikriausiai būtų „protingas“ arba „šiek tiek pernelyg malonus“. Bet tikrų tikriausias moksluukas. Storas, mielas moksluukas, niekada neliečiantis alkoholio, jaučiantis meilę matematikai, klasikinei muzikai, kryžiažodžiams ir šachmatams. Galbūt šiek tiek nuobodokas, bet neapsakomai geras tyrėjas. Ir teisingas vadovas. Niekada neinantis išgerti alaus, nevaikštantis į pasimatymus su moterimis nuo tada, kai žmona metė jį dėl mokytojo iš Hurumo, atostogaujantis du mėnesius per metus, prabudęs naktį visad žino, kur esąs. Niekas neturėjo tokio aukšto bylų išaiškinimo procento kaip Holgeris Munkas, tą žinojo visi. Holgeris Munkas patiko visiems. Ir vis dėlto jis grįžo į Honefosą.

Aš tavęs nežlugdysiu, aš tave perkelsiu. Turėtum jaustis laimingas, nes tebeturi darbą. Jis jau buvo beatsistatydinąs iš Mikelsono biuro Grionlande, tačiau apsigalvojo. Ką jis dar galėtų veikti? Tapti apsaugininku?

Holgeris Munkas vėl įsėdo į automobilį ir tęsė kelionę E6 keliu Trondheimo link. Prisidėgė naują cigaretę ir pasuko aplinkkeliu pietų link. Nuomojamame automobilyje buvo sumontuotas GPS imtuvas, bet jis jo nejungė. Jis žinojo, kur važiuoja.

Mia Kriuger.

Jam galvojant apie kolegę, suskambo telefonas.

– Munkas.

– Kur, po velnių, tu buvai?

Kitame laido gale – Mikelsonas, susierzinęs, kaip visad, ties širdies infarkto riba, daug kam buvo paslaptis, kaip jis sugebėjo dešimt metų dirbti viršininko darbą Grionlande.

– Aš automobilyje, kur, po velnių, esi tu? – sausai atsakė Munkas.

– Kur automobilyje? Ar tu išvykęs?

– Ne, aš nesu išvykęs, aš ką tik nusileidau, manau, kad tu tai žinai, argi ne?

– Tiesiog norėjau pasitikslinti, ar tikrai atliksi tai, dėl ko susitarėme.

– Turiu aplanką čia, su savimi ir planuoju ją pristatyti, jei būtent tai turi omenyje, – atsiduso Munkas. – Ar tikrai buvo būtina siųsti mane čia vien dėl to? O kaip kurjeriai? Juk galėjome paprašyti vietos policijos?

– Juk žinai, kodėl tu ten, – atsakė Mikelsonas. – Ir noriu, kad šį kartą atliktum tai, kas tau paskirta.

– Pirmiausia, – atsiduso Munkas ir išmetė cigaretę pro langą, – aš tau nieko neskolingas. Antra, aš tau nieko neskolingas. Trečia, tu atsakingas, kad aš nebenaudoju savo smegenų tam, kam jos turėtų būti naudojamos, tad laikyk burną užvertą. Ar žinai, su kokiomis bylomis esu dirbęs? Ar nori išgirsti, Mikelsonai? Apie mano darbą?

Kitame laido gale akimirką stojo tylą. Munkas tyliai juokėsi.

Jei ir buvo kas, ko Mikelsonas neapkentė, tai prašyti paslaugos. Jis žinojo, kad Mikelsonas dabar suirzęs, ir džiaugėsi, kad jo senasis šefas priverstas elgtis prieš savo valią.

– Tiesiog padaryk tai.

– Taip, taip, pone, – Munkas šiek tiek linktelėjo galvą sutikdamas.

– Neironizuok, Munkai, paskambink man, kai ką nors turėsi.

– Būtinai. O, tiesa, dar vienas dalykas...

– Koks? – burbtelėjo Mikelsonas.

– Jei ji sutiks, sugrįžtu ir aš. Daugiau jokio Honefoso. Ir sugrįžtu į senąsias patalpas. Maribu gatvėje. Dirbsime šalia namo. Ir aš atgausiu savo senąją komandą. *Okei?*

Prieš pasigirstant atsakymui kurį laiką buvo tylu.

– Apie tai negali būti ir kalbos. Tai visiškai netinkama, Munkai. Tai...

Munkas nusišypsojo ir išjungė telefoną, kol Mikelsonas nesuspėjo pasakyti. Prisidėgė naują cigaretę, vėl įsijungė radiją ir pasuko Orkangerio link.